

Preek zondag 27 september 2009 Waadwente/Sionsberg
Schriftlezing: Marcus 9, 38-50
Ds. U. Tjallingii

Zusters en broeders,

Wat moeten we vandaag met deze directe confronterende uitspraken van Jezus? Hij zegt het tegen zijn eigen leerlingen die straks de boodschap verder moeten dragen.

Beter met een hand naar het koninkrijk, dan met twee handen in de Gehenna, dat is de hel.

Het is wel interessant waar die naam Gehenna vandaan komt. Het is afgeleid van de naam van een smal rotsachtig dal ten zuiden van Jeruzalem. In dat dal werden in de tijd van koning Salomo mensenoffers gebracht aan de god Moloch. In latere tijden werd het de plaats waar het vuilnis van de stad Jeruzalem werd gedumpt. Gehenna, werd de naam voor de hel. Voor het vuur dat verteerd en niet dooft. Beter met één voet in de hemel dan met twee in de hel, zegt Jezus.

Maar: Wat kunnen wij met deze woorden vandaag? Ze komen hard aan, dat wel.

In elk geval is het niet zo dat je verminkt moet raken voordat je in de hemel komt. Dat is onzin.

Waar het om gaat is dat wij de goede weg, de weg van geloof en vertrouwen mogen gaan, dat wij onderweg verwond kunnen raken, dat het niet een weg is zonder gevaar. En daar kunnen u en ik ook wel over meepraten.

Het leven is niet zonder gevaar. Er kan je van alles overkomen. Je kunt verminkt en verwond raken door het leven. Daar weten we in het verpleeghuis en het ziekenhuis wel van.

De weg van het geloof gaan, dat is als het goed is een weg ten leven. En de kleinen mogen op die weg niet in verwarring worden gebracht. Zij die getuigen van het koninkrijk moeten alle ruimte krijgen. En handen, voeten en ogen zijn bij dat koninkrijk betrokken. Jezus zegt, als ik het vrij vertaal: Als je handen, voeten of ogen je in de weg zitten op de weg van het koninkrijk dan ben je ze beter kwijt dan rijk.

Het is een weg ten leven die wij gaan, ook al zijn wij beperkt in ons lichaam of beperkt in onze geest. Een weg ten leven.

Maar de verkeerde weg die ligt altijd op de loer en daarom is Jezus zo stellig en hard in zijn woorden.

Jezus houdt zijn discipelen voor, dat het altijd weer om een keuze gaat tussen de goede en de verkeerde weg.

En als je de verkeerde weg dreigt in te slaan, wees dan op je hoede. Weet dan wat je doet.

En als het even kan: Voorkom dat je die verkeerde weg inslaat.

Ik zou dit woord van Jezus ook kunnen vertalen met het gezegde: Beter ten halve gekeerd, dan ten hele gedwaald.

Het is een waarschuwing en een richtingwijzer op de weg van het geloof.

Daarover gaat het in dit 9^e hoofdstuk van het Marcusevangelie, de keuze tussen ongelooft en geloof.

En Jezus zet die keuze nu op scherp. Ongelooft is de verkeerde weg. Ongelooft verwijderd je van God. Ga in mijn naam de weg van het geloof, het zal je behoud zijn. Wie niet tegen ons is, is voor ons. Zo scherp stelt Jezus het.

Aan ons vandaag ook die keuze. Ja, Jezus stelt ons ook voor diezelfde keuze, geloof of ongelooft, vertrouwen of noodlot. Wat wordt het voor u en mij? Wat is onze keuze?

Ik weet dat voor een aantal van u deze keuze dubbel zo moeilijk is, omdat je te maken hebt met ziekte en beperking. Dat maakt het dubbel zo moeilijk om te geloven.

Daarom kan deze Bijbeltekst ons ook zo zeer doen.

Het is ook logisch: Als je gezond van lijf en leden bent, dan hoeft het niet zo moeilijk zijn om te geloven.

Dan ga je gezond en fit naar de kerk en je hoort er helemaal bij, je leest goede boeken over het geloof en je wordt gezegend met gezonde familieleden en goede vrienden. Dan is de weg van vertrouwen niet zo moeilijk.

Nee, het gaat erom spannen als het leven tegenzit. Als je verdriet of pijn ervaart. Als je ziek wordt. Als je moe bent van het leven. Als je teleurgesteld bent door je levensgeschiedenis. Als je intens verdriet hebt om het gemis van een geliefde. Dan wordt het moeilijk om te geloven, om te vertrouwen.

Als je handen of je voeten of je ogen niet meer doen wat jij wilt, dan wordt het moeilijk om te vertrouwen op de God die wij Liefde noemen. Als de waarom-vragen toenemen neemt ons vertrouwen meestal af. Dat is menselijk. En elke dag staat u voor die uitdaging, om de moed niet te verliezen. Elke dag staan we samen voor die opdracht.

Er zijn zovele zaken in dit leven die maken dat wij ons van God verwijderen.

Je kunt daarvoor kiezen, van God weg gaan, je geloof loslaten, dat kan, dat is ook niet verboden.

Maar als je ervoor kiest om, wat er ook gebeurt, dicht bij God te leven, dan kun je kracht krijgen door wat Jezus zegt. Als je namelijk voor die weg van vertrouwen kiest, dan belooft Jezus dat je beloond zult worden. En Hij noemt een eenvoudig voorbeeld, dat hier in het verpleeghuis ook vaak voorkomt. Hij zegt: Als jullie iemand iets te drinken geven omdat je bij Christus hoort, zul je beloond worden. Dit gebeurt hier iedere dag, dat de een de ander te drinken geeft. Omdat je dat zelf niet meer kunt, je hebt de kracht niet meer, of je handen en voeten doen het niet meer, of je ogen doen het niet meer, dan geeft de ander je te drinken. En als je dat in de intentie van Christus doet, m.a.w. als je dat vanuit geloof en barmhartigheid doet, dan zul je beloond worden. En wat is die beloning? Dat is voor mij, dat ik op die weg van geloof verder durf en dat ik ook tevreden mag zijn met wat ik mag doen op die weg.

Aan het eind van ons Schriftgedeelte komt ook dat woord vrede naar voren. Afgelopen dinsdag lazen we deze tekst bij het kleine bijbeluur en toen zeiden we: Na al die scherpe woorden is de blijde boodschap misschien wel te horen in dat laatste vers: Verlies niet het zout in jezelf en bewaar onder elkaar de vrede.

Vrede is een gevoel van harmonie, en als je die harmonie ervaart met God en met de ander, dan sta je op die weg van vertrouwen.

Welke weg gaan wij in ons leven, zusters en broeders?
Durven wij het aan om in Christus naam te leven?
Kind aan de hand van God, in goede en in kwade dagen?

Bij dit confronterende Bijbelgedeelte moest ik vandeweek ook denken aan die oude tekening van de smalle en de brede weg. Die hing vroeger bij ons in het catechisatielokaal en volgens mij ook op de lagere school. De smalle weg dat was dan de goede, en de brede was de verkeerde vol met verleidingen en aan het eind van die brede weg zag je dan ook het helse vuur en het tandengeknars, precies zoals het hier beschreven staat. En aan het einde van de smalle weg zag je dan de geopende handen van God.

Durven we met die God te gaan?
Dat is de vraag.
Het antwoord is aan u en mij!

AMEN